

dende Aandssvageanstalt til Udtalelse. Skønner Udvalget paa Basis af de samlede Erklæringer, at en Anbringelse under Aandssvageforsorg enten vil kunne medføre en Bedring — — — — —, Resultatet af Udvalgets Afgørelse tilstilles den paagældende Aandssvageanstalt.

Naar jeg tilraader, at paagældende Aandssvageanstalt forespørges, sker dette for at holde Anstalten underrettet om de aandssvage, der findes i dens Opland, hvilket har Betydning ved Bedømmelse af Antallet af aandssvage, Arvelighedsforhold, racehygiejniske Spørgsmaal o. a., samt for at give det sociale Udvalg en sagkyndig Udtalelse.

Jeg vil anse det for forsigtigst at ændre Kravet om, at Udvalget drager Omsorg for Anbringelse paa »Aandssvageanstalt« til Anbringelse under »Aandssvageforsorg«, thi der kan forekomme Tilfælde, hvor man ikke formener, at en Anbringelse paa selve Anstalten er nødvendig. Der vil navnlig fra Landskolerne komme Tilfælde, hvor den aandssvage staar saa lavt, at selv Særundervisning ikke kan formenes at give Resultat. Er Familiens Forhold iøvrigt forsvarlige, men de økonomiske Forhold trykkende, maa der skabes en Udvej til at lade den aandssvage forblive i kontrolleret Hjemmepleje med økonomisk Støtte. Lovgivningen bør ikke opstille et enten—eller, men maa stræbe efter kun i paatrængende Tilfælde at kræve Anbringelse paa selve Anstalten og efter ikke at paaføre Samfundet større Udgifter end strengt nødvendigt.

Resultatet af Udvalgets Afgørelse bør tilstilles Aandssvageanstalten. Denne raader over den bedste Sagkundskab, de største Erfaringer paa disse Omraader. Kan den ikke tiltræde Udvalgets Afgørelser, er den pligtig at indanke Afgørelsen for Overøvrigheden.

Jeg anser denne sidste Sikkerhedsventil for paakrævet, thi det foreslaaede sociale Udvalg er valgt af Kommunalbestyrelsens Medlemmer (Fremtidens Forsørgelsesvæsen II, Pag. 15, § 22), i Virkeligheden de samme Mennesker, der hidtil har haft Afgørelsen. Jeg har ved de tidligere anførte Eksempler vist, at denne Afgørelse bør være tilgængelig for Kritik, og jeg skal hertil føje et Par Eksempler, meddelt mig fra Ribeanstalten:

19. I det ovennævnte Eksempel 9 havde Retslægeraadet udtalt, at Moderen for sin egen og Samfundets Skyld burde anbringes i en Aandssvageanstalt. Statsadvokaten understreger Betimeligheden heraf. Kredslæggen betoner senere atter Nødvendigheden af Anstaltsanbringelse, idet han skriver: »Det er kun et Tidsspørgsmaal, naar hun vil føde det næste aandssvage Barn, da hun er udtalt Nymfoman, der søger at komme i Lag med ethvert Mandfolk, hun kommer i Nærheden af«. Statspolitiet udtaler, at hun ikke kan udføre noget selvstændigt Arbejde, men naar hun bliver ledet, kan hun nok vaske Gulv og lignende, men ellers er hun ikke at sætte til noget Arbejde. — Hun indkaldes til Optagelse paa Anstalten, men er da overflyttet til X. Fattiggaard, og X. Sogneraad ønsker hende ikke indlagt, da hun er »i alle Maader flink og selv meget nødig vil herfra«. Det hjalp ikke noget, at Anstalten erindrede Sogneraadet om Retslægeraadets Udtalelse.

20. En 18-aarig aandssvag Kvinde er i Skolen aldrig naaet ud over det Standpunkt, et 8 Aars Barn indtager. Speciallæggen erklærer hende for aandssvag og indstiller hende til Anstalt, da hun tillige har vagabonderende og erotiske Tilbøjeligheder. Efter Værgeraadslovens § 19 overtager Fattigudvalget Forsorgen for hende. Hun har senere været impliceret i en offentlig Politisag, af hvad Art har man ikke Oplysning om. Da hun indkaldes til Anstalten, meddelte Fattigudvalget, at hun havde »Plads som Husassistent« og derfor ønskedes slettet af Anstaltens Venteliste.

21. En 40-aarig aandssvag Kvinde har tillige Syfilis og er vanskelig at omgaas, heftig. Der er periodiske Forandringer i hendes Tilstand. Fattigudvalget skriver Maj 1929, at hun midlertidig er anbragt i Pleje, hvor hun dog ikke kan forblive ret længe, og